

Prelato laiškas (2009 m. gruodis)

Gruodžio mėnuo kupinas progų pasiruošti Jėzaus gimimui: gatvių puošimas, liturgija, kiekvienos dienos džiaugsmas ir vargai, mūsų laimėjimai ir net pačios klaidos. To šio mėnesio laiške mus moko Prelatas.

2009-12-23

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Dar kartą tarsi nuostabi naujiena artinasi Kalėdos, kurios švenčiamos

kone visur, net ir ten, kur vargiai pažįstamas Kristus. Daugeliui – kaip gaila – ši šventė tėra proga dalyti ir gauti dovanas, kelias dienas pailsėti arba tiesiog praleisti daugiau laiko su šeima. Tie, kurie esame apdovanoti tikėjimo dovana, žinome tikrąją šios šventės prasmę: **„Kiekvienos Kalėdos mums turi būti naujas ypatingas susitikimas su Dievu, kad Jo šviesa ir malonė pasiektų mūsų sielų gelmes“** [1].

Tą šiomis pasiruošimo savaitėmis mums nuolat primena Bažnyčia. Prasidėjus Adventui, Ji mus kvietė: *„Džiaugsmingai eikime pasitikti Viešpaties“* [2]. O Popiežius Benediktas XVI moko, jog *„džiaugsmingai eiti galime todėl, kad (...) mūsų išsigelbėjimas jau nebetoli. Ateina Viešpats. Tą įsisąmoninę leidžiamės į Advento kelią, ruošdamiesi kupini tikėjimo švęsti nepaprastą Viešpaties Gimimo šventę. Per ateinančias savaites diena iš*

dienos liturgija siūlys apmąstyti Senojo Testamento žodžius, kurie primena gyvą ir nuolatinį troškimą, įkvėpusį žydų tautai vilties laukti Mesijo atėjimo. Taip ir mes savo maldomis stenkimės paruošti širdį priimti Išganytoją, kuris ateis mums parodyti savo Gailestingumo ir dovanos Atpirkimą“ [3].

Stenkimės sekti Šventojo Tėvo patarimu, atidžiai skaitydami liturginius tekstus ir juos apmąstydami maldoje. Aš jūsų prašau dar daugiau: kiekvienas stenkimės, kad į visuomenę šiomis dienomis grįžtų krikščioniška sąmonė. Nemanykite, kad šis siekis yra utopija. Mūsų Tėvas kartodavo, kad „**skaičiuoti pradedi nuo vieno**“ ir tęsi toliau. Galbūt prisimindavo, kaip turėjo elgtis, kai Viešpats jam į sielą ir į rankas atidavė Opus Dei. Šis jo troškimas nuolat stiprėjo kartu su jo amžinojo apaštalavimo nuostata. Įsisavinkime šią nuostatą, nes visi

galime prisidėti prie krikščionybės sugrįžimo šiame pasaulyje.

Kiekviena ir kiekvienas savo aplinkoje, „***taip, kaip akmuo, įkritęs į vandenį, sukelia bangelę, paskui dar vieną, ir dar vieną...***“ [4]

Prieš ateinant Viešpačiui, kuris pasaulyje pasės teisingumą ir taiką, Šventasis Raštas prisipildo džiaugsmo. „*Štai! Ateina dienos, – tai Viešpaties žodis, – kai aš ištesėsiu pažadą, duotą Izraelio namams ir Judo namams. Tomis dienomis, atėjus laikui, atželdinsiu Dovydui teisumo atžalą. Jis įvykdys krašte teisingumą ir teisumą*“ [5].

Šis Viešpaties atėjimas visada bus gyvas, nes Jis šią žemę kasdien aplanko šventojoje Mišių Aukoje ir susitinka su mumis per savo Kūną, Kraują, Sielą ir Dieviškumą. Per liturginius metus Jis prie mūsų priartėja daugeliu dvasinių kelių; šįkart – Kalėdų laikotarpio

šventėmis. Jo buvimas toks stiprus, kad nors kai kuriose vietose Jį ir bandoma užslopinti, prieš akis iškyla aiški tikrovė: pasaulis „sustoja“, nes atėjo Kalėdos. Itin prasminga ši psalmių giesmė: „*Dangūs tesilinksmina, žemė tedžiūgauja; jūra ir visa, kas joje, tedžiūgauja! Laukai ir visa, kas juose, tebūna smagūs! Tada visi miško medžiai giedos iš džiaugsmo Viešpaties artume, nes jis ateina*“ [6].

Prieš dvidešimt amžių Dievas į žemę atėjo tyliai. Tik angelai ir nedidelis būrelis varganų žmonių – piemenėlių – su Mergele ir šventuoju Juozapu dalijosi Atpirkėjo gimimo džiaugsmu. Nuolatinis Viešpaties atėjimas ir dabar tylus. Bet „*ten, kur yra tikėjimas, kur skelbiamas Jo žodis ir Jo klausomasi, Dievas suburia žmones ir jiems atsiduoda savo Kūnu, paverčia juos savo Kūnu. Jis „ateina*“. Šitaip prabunda žmonių širdys. Nauja angelų giesmė virsta žmonių giesme,

žmonių, kurie bėgant amžiams vis naujai apdainuoja Dievo, kūdikio, atėjimą ir džiaugiasi iš pačių širdies gelmių“ [7].

Stenkimės suteikti gilią prasmę išoriniams šių krikščioniškų švenčių ženklams. Kartoju: stenkimės šių savaitių aplinkai grąžinti jos tikrąją prasmę. Pavyzdžiui, visada įmanoma skleisti šioms šventėms būdingus tradicinius dvasinius ir religinius papročius: namuose įrengti Prakartėlę, aplankyti Prakartėles bažnyčiose ir kitur, galbūt su šeimos nariais; iškelti dvasinę Kalėdų eglutės ir šios šventės dovanų prasmę – jie primena, kad Kryžiaus medis yra aukščiau už visas gėrybes...

Antrąjį Advento sekmadienį vėl susiduriame su kvietimu patirti antgamtišką artėjančio Jėzaus Gimimo džiaugsmą. Šia proga pranašas Baruchas kreipiasi į Jeruzalę – įkūnijančią sielą, kuri

laukia Viešpaties, ir taria: „*Jeruzale, nusivilk savo gedulo ir skurdo drabužį, apsivilk amžinu Dievo šlovės grožiu. Apsigauk Dievo teisumo skraiste, užsidėk ant galvos Amžinojo šlovės gobtuvą*“ [8]. Viešpats mums žada pilnatinį ir amžiną džiaugsmą, kuris niekada nesibaigs, jei stengsimės su meile vykdyti Jo priesakus, jei nuolat pas Jį sugrįšime per atgailą, kai nemokėsime elgtis kaip geri vaikai. „***Džiaugsmas, antgamtiškas ir žmogiškas optimizmas***, – rašo šv. Chosemarija, – ***yra suderinami su fiziniu nuovargiu, su skausmu, su ašaromis, nes turime širdį, ir su mūsų vidinio gyvenimo ar apaštališkos veiklos sunkumais***“ [9]. Ar pasinaudojame šiomis ir kitomis aplinkybėmis priimti Viešpatį išskėstomis rankomis? Ar atsidavę meldžiame Šventąją Mariją ir šv. Juozapą, kad mums padėtų eiti Prakartėlės link?

Net ir mūsų vargai – nuodėmės ir trūkumai, kurių turi visi šios žemės gyventojai – turi būti tarsi tramplinas su dar didesniu pasitikėjimu ir meile pulti prie Dievo, mūsų Viešpaties, kuris mums nuolat siūlo atleidimą, ypač Atgailos sakramentu. Nereikia užmiršti, kad „**krikščioniškas optimizmas nėra saldus optimizmas ir ne žmogiškas tikėjimas gera baigtimi. Šis optimizmas įsišaknijęs laisvės sąmonėje ir tikėjime malonės galia; optimizmas, kuris reikalauja mus būti reiklius sau patiems, stengtis kiekvieną akimirką atsakyti į Viešpaties kvietimą**“ [10]. Šitaip mūsų sielose apsigyvena tikrasis džiaugsmas, kuris susitapatina su džiaugsmu būti su Viešpačiu. Mūsų Tėvas be galo džiaugdavosi laukdamas per Kalėdas pas mus ateinančio Kristaus.

Šis džiaugsmas pasiekė
Švenčiausiosios Mergelės širdies

gelmės, kaip mums primena
Nekaltojo Prasidėjimo šventė. Per šią
didžią šventę Bažnyčia mūsų Motinai
priskiria pranašo Izaijo žodžius: „*Iš
visos širdies džiaugsiuosi Viešpačiu,
džiūgausiu Dievu savuoju, nes jis
mane apengė išganymo drabužiais ir
apsupo teisumo skraiste kaip jaunikį,
besipuošiantį vainiku, lyg nuotaką,
besidabinančią vėriniais*“ [11].

Kokį džiaugsmą turime pajusti
matydami Mergele taip arti Dievo,
pašlovintą siela ir kūnu, ir kartu
tokią artimą mums! Ji iš Dangaus
globoja kiekvieną mūsų, seka paskui
mus ir per savo Sūnų mums suteikia
visas reikiamas malones. „*Kuo
žmogus yra arčiau Dievo, tuo arčiau
jis yra prie žmonių. Tą mums rodo
Marija – teigia Popiežius. – Ji yra
besąlygiškai atsidavusi Dievui, todėl Ji
taip ir arti žmonių. Todėl Ji gali būti
paguodos ir pagalbos Motina, Motina,
į kurią visi, ištikti bėdos, gali kreiptis
silpnumo ir nuodėmės akimirka, nes Ji*

viską suprantą ir visiems yra Kūrėjo gerumo galia“ [12].

Liturginis Advento džiaugsmas nevaldomai išsilieja trečiąją savaitę, sekmadienį, vadinamą *Gaudete*, pagal šiuos priegiesmio žodžius: *Gaudete in Domino semper: iterum dico, gaudete. Dominus enim prope est; „Visuomet džiaukitės Viešpatyje! Ir vėl kartoju: džiaukitės! Viešpats yra arti!“ [13]* Jis ateina mūsų išvaduoti iš nuodėmių. Iš čia kyla Kalėdoms būdingas džiaugsmas. „*Krykštauk iš džiaugsmo, Ziono dukra. Šauk, Izraeli! Visa širdimi džiaukis ir džiūgauk, dukra Jeruzale! Viešpats panaikino tau padarytą nuosprendį, nušlavė šalin tavo priešus. Izraelio karalius, Viešpats, yra tavyje; tau nelaimės bijoti daugiau nereikės“ [14].*

Kartais matančiam vargus ir nelaimes, kurie ištinka tiek daug žmonių pasaulyje, sieloje gali rasti pagunda nuliūsti, nusiminti ar bent

nuleisti rankas. Yra daug prievartos ir neteisybės, kurią būtina atitaisyti; nesuskaičiuojamai daugybei žmonių visame pasaulyje trūksta būtiniausių dalykų, kad gyventų orų žmogišką gyvenimą. Ir svarbiausia – širdyse taip trūksta meilės, jos taip užmiršusios Dievą, jose tiek daug silpniau ar stipriau užslėpto egoizmo! Tačiau niekas negali palaužti tikinčiosios ar tikinčiojo. Atvirkščiai, turime stengtis su Dievo padėjimu sukaupti dvigubai jėgų, kad gausiau sėtume žmogiškų santykių dosnumą. Marija Dangaus džiaugsmą nuneša į Elžbietos namus; o kaip elgiamės tu ir aš, kad kiti turėtų naudos iš Jėzaus buvimo šalia?

Paklausykime šv. Chosemarijos patarimo: „**Pripažinkime savo ligas, bet pripažinkime ir Dievo galią. Optimizmas, džiaugsmas, tvirtas įsitikinimas, kad Viešpats tikisi mūsų pagalbos, turi**

pripildyti krikščionišką gyvenimą. Jei jaučiamės Šventos Bažnyčios dalimi, jei jaučiame po kojomis šventojo Petro uolą ir Šventosios Dvasios veikimą, apsispręsimė atlikti mažą kiekvienos akimirkos pareigą. Ir tada klėtis bus kupina derliaus“ [15].

Sekime Mergelės pavyzdžiu. Kokią reikšmę žmogaus akyse įgauna Mergelė, beveik dar mergaitė, gyvenanti tokiam nežinomame Nazarete? Tačiau Dievas į Ją pažvelgė ir pavertė įsikūnijusio atpirkėjiško Žodžio Motina. Pasigėrėkime Ja dar kartą šventos Elžbietos Aplankymo scenoje, kaip mums siūlo Ketvirtojo Advento sekmadienio Evangelija. *Magnificat* giesmė, nuolatinio mūsų Motinos ryšio su Dievu vaisius, puoselėjamas Jos Šventojo Rašto išmanymo, mums atskleidžia besąlygišką pasitikėjimą Dievo galia, taigi kupiną švento džiaugsmo.

„Mūsų Motina gerai apmąstė Senojo Testamento moterų ir vyrų, laukusių Atpirkėjo, žodžius. Gėrėjosi daugybe stebuklų, per kraštus besiliejančiu Dievo gailestingumu savo tautai, taip dažnai nedėkingai nuvertinamu. Ir iš Mergelės, apmąsčiusios šį neišsemiamą Dangaus švelnumą, tyros širdies nevaržoma liejasi meilė: „Mano siela šlovina Viešpatį, mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju, nes jis pažvelgė į nuolankią savo tarnaitę“ (Lk). Šios gerosios Motinos vaikai, pirmieji krikščionys, visko išmoko iš Jos. Mes irgi galime ir turime išmokti“ [16].

Išmokime Marijos pamoką. Viešpats atidavė krikščionims pasaulį [17], ir mes neabejojame, kad su mūsų padėjimu Jo žodis išsipildys, nes Jis panorėjo – būdamas geras – kad kiekviena ir kiekvienas Jam

padėtume. Todėl „***turime būti optimistai, bet optimizmas privalo gimti iš tikėjimo Dievo galia – Dievas nepralaimi mūsų – optimizmas, kuris kilęs ne iš žmogiško pasitenkinimo, paiko ir tuščio sotumo***“ [18].

Ir toliau melskimės už Popiežių, už Bažnyčios hierarchus, už vyskopus ir kunigus. Ypač šiais Kunigų metais melskime, kad Viešpats Bažnyčiai suteiktų daug šventų tarnų. Kaip kad šventasis Arso klebonas aiškino savo parapijiečiams: „*Kunigystė yra Jėzaus Širdies meilė. Kai pamatysite kunigą, pagalvokite apie mūsų Viešpatį Jėzų Kristų*“ [19].

Neseniai keliavau į Kordobą, pakviestas to vyskupijos apaštališkojo administratoriaus kalbėti kunigams Kunigų metų proga ir kartu pašventinti šv. Chosemarijos paveikslo, pakabinto šv. Mikalojaus parapijoje. Šioje šventovėje 1938 m.

balandžio 20 d. per pirmąją kelionę į šį Andalūzijos miestą meldėsi mūsų Iškūrėjas. Taip pat turėjau progą susitikti su daugybe žmonių – vyrų ir moterų, jaunimo ir vyresnių – dalyvaujančių apaštališkoje Opus Dei veikloje. Paskui išvykau į Pamploną, o iš ten grįžau į Amžinąjį miestą. Kaip visada keliavau susivienijęs su kiekviena ir kiekvienu iš jūsų ir su mūsų Tėvo kelionėmis, dėkodamas Dievui už tai, kad sėkla, kurią šv. Chosemarija pasėjo būdamas vienas, su Dievo malonės padėjimu taip gražiai sudygo.

Su meile jus laimina ir linki šventų
džiugių Kalėdų

Jūsų Tėvas

Javier

Roma, 2009 m. gruodžio 1 d.

[1] Šv. Chosemarija, Es Cristo que pasa, n.

[2] Romėnų Mišiolas, Pirmasis Advento sekmadienis, atliepiamoji psalmė.

[3] Benediktas XVI, *Pirmojo Advento sekmadienio homilija*, 2007/12/02.

[4] Plg. Šv. Chosemarija, *Kelias*, nr. 831.

[5] Romėnų mišiolas, Pirmasis Advento sekmadienis, Pirmasis skaitinys (Jr 33, 14-15).

[6] Romėnų mišiolas, Viešpaties Gimimas, Vidurnakčio mišios, atliepiamoji psalmė (Ps 96, 11-13).

[7] Benediktas XVI, *Viešpaties Gimimo homilija*, 2008/12/25.

[8] Romėnų mišiolas, Antrasis Advento sekmadienis, Pirmasis skaitinys (Bar 5, 1-2).

[9] Šv. Chosemarija, *Forja*, n. 290.

[10] Šv. Chosemarija, *Forja*, n. 659.

[11] Romėnų mišiolas, Nekaltojo Mergelės Marijos pasidėjimo šventė, Įžangos antifona (Iz 61, 10).

[12] Benediktas XVI, *Nekaltojo Prasidėjimo Mergelės šventės homilija*, 2005/12/08.

[13] Romėnų mišiolas, Trečiasis Advento sekmadienis, Įžangos antifona (Fil 4, 4-5).

[14] Romėnų mišiolas, Trečiasis Advento sekmadienis, Pirmasis skaitinys (Sof 3, 14-15).

[15] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, n. 160.

[16] Šv. Chosemarija, *Amigos de Dios*, n. 241.

[17] Plg. Ps 2, 8.

[18] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, n. 123.

[19] Šv. Arso klebonas, cituotas A. Monnin, *Spirito del Curato d'Ars*, Ed. Ares 2009, p. 79.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-
laiskas-2009-m-gruodis/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2009-m-gruodis/) (2025-08-08)